

# Knjiga proroka Daniela - sto šezdeset i tri

## *Otkrivanje proroštva: Istraživanje jedanaestog poglavlja Daniela*

Jeff Pippenger

2024-03-28

Sada ćemo započeti razmatranje jedanaestog poglavlja Daniela.

I ja sam prve godine Darija Međanina stajao da ga poduprem i osnažim. A sada ću ti objaviti istinu. Evo, podignut će se još tri kralja u Perziji; a četvrti će biti daleko bogatiji od sviju njih; i svojom snagom, po svojem bogatstvu, podignut će sve protiv kraljevstva Grčke. I podignut će se silan kralj, koji će vladati velikim gospodstvom i činiti po svojoj volji. A kad se podigne, njegovo će se kraljevstvo razbiti i bit će razdijeljeno prema četiri vjetra nebeska; ali ne njegovu potomstvu, niti prema gospodstvu kojim je vladao: jer će njegovo kraljevstvo biti iščupano, i to za druge osim njih. Daniel 11:1–4.

Gabriel započinje obavještavajući Daniela da je i on djelovao s Darijem u njegovoj prvoj godini, a to je godina kada je Darijev nećak, njegov vojskovođa, osvojio Babilon i pogubio Belšazara. Daniel prima ovo viđenje u trećoj godini Cirovoj, prema prvom retku desetoga poglavlja, stoga Gabriel i Darija i Cira označuje kao simbole koji predstavljaju „vrijeme svršetka“. Belšazara i Babilon zauzelo je Medo-Perzijsko Carstvo godine 538. pr. Kr.

„Kir je opsjedao Babilon, koji je 538. pr. Kr. zauzeo lukavstvom, i smrću Baltazara, kojega su Perzijanci ubili, kraljevstvo Babilona prestalo je postojati.“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 46.

Godine 538. pr. Kr. Daniel je zapisao deveto poglavlje.

„Viđenje zabilježeno u prethodnom poglavlju [osmom poglavlju] dano je treće godine Belšacara, 538. pr. Kr. Iste godine, koja je ujedno bila i prva Darijeva, dogodili su se događaji opisani u ovome poglavlju [devetom poglavlju].“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 205.

Prve godine Darija, koja je bila treća i posljednja godina Belšazara, 538. pr. Kr., Gospodin je kaznio zemlju Kaldejaca i opustošio je.

I sva će ova zemlja biti pustinja i užas; i ovi će narodi služiti kralju babilonskomu sedamdeset godina. A dogodit će se, kada se navrší sedamdeset godina, da ću kazniti kralja babilonskoga i onaj narod, govori Gospod, zbog njihove bezakonosti, i zemlju kaldejsku, te ću je učiniti pustinjom dovijeka. Jeremija 25:11, 12.

U desetom retku Gospodin rabi riječ „nakon“ dok uvodi kaznu Babilona. „Nakon“ što Babilon bude opustošen, Gospodin će izvršiti svoje dobro djelo za Božji narod.

Jer ovako govori Gospodin: Kad se navrší sedamdeset godina u Babilonu, pohodit ću vas i ispuniti svoju dobru riječ prema vama, vraćajući vas na ovo mjesto. Jeremija 25:10.

Sužanjstvo od sedamdeset godina započelo je 606. pr. Kr.

„Budući da je sedamdeset godina započelo 606. pr. Kr., Daniel je razumio da se sada približavaju svojem završetku.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 205.

Sedamdesetogodišnje sužanjstvo započelo je 606. pr. Kr., a završilo 536. pr. Kr., što je bilo dvije godine nakon smrti Baltazara i opustošenja Babilona 538. pr. Kr. To je bila treća godina Kira. Gabriel proročanstvo o rijeci Hiddekel smješta u treću godinu Kira, te započinje izlaganje jedanaestog poglavlja upućivanjem na prvu godinu Darija, i time označuje dvije određene godine. I 538. pr. Kr. i 536. pr. Kr. bile su određena vremena: 538. pr. Kr. bilo je određeno vrijeme da se proročanstvo o sedamdeset godina privede kraju, a 536. pr. Kr. bilo je određeno proročko vrijeme kada će „nakon” 538. pr. Kr. Gospod izvršiti svoje dobro djelo za svoj narod.

538. pr. Kr. i 536. pr. Kr. obje su određena vremena, i predstavljene su dvjema povijesnim osobama: jedna je bila prvi kralj Medije, a druga prvi kralj Perzije. Kraj sedamdeset godina doslovnoga Izraela u sužanjstvu u doslovnome Babilonu predstavljao je tisuću dvjesto šezdeset godina tijekom kojih je duhovni Izrael bio u sužanjstvu u duhovnome Babilonu, od 538. po. Kr. do 1798. godine. Godina 1798. bila je „određeno vrijeme“, a tada je započelo razdoblje koje se proročki označuje kao „vrijeme svršetka“. Godine 538. pr. Kr. i 536. pr. Kr., koje su predstavljene kao „određeno vrijeme“, također označavaju početak razdoblja predstavljenoga kao „vrijeme svršetka“.

„Božja crkva na zemlji bila je doista u sužanjstvu tijekom toga dugog razdoblja neprestana progonstva, kao što su i sinovi Izraelovi bili držani u sužanjstvu u Babilonu tijekom razdoblja izgnanstva.” Proroci i kraljevi, 714.

Sve proroštvo obraća se specifičnije posljednjim danima negoli danima u kojima je prvo bilo ispunjeno; stoga 538. pr. Kr. i kralj Darije, zajedno s 536. pr. Kr. i kraljem Kirom, predstavljaju „vrijeme svršetka” 1989. godine, a ta dva kralja predodnačuju predsjednika Reagana i predsjednika Busha starijeg. Godine 538. pr. Kr. i 536. pr. Kr. predstavljaju oznaku koja se ispunjava tako da se oba datuma razumiju kao da predstavljaju jednu te istu oznaku. Oznaka „vremena svršetka” sastoji se od dva simbola, i ponekad se, kao u slučaju Reagana i Busha starijeg, oba simbola ispunjavaju u istoj godini. Ali to je iznimka od pravila, jer je oznaka „vremena svršetka” u Mojsijevo vrijeme bilo rođenje i Arona i Mojsija, koje je bilo razdvojeno trima godinama. U Kristovoj povijesti to je bilo rođenje Ivana Krstitelja i Krista, koje je bilo razdvojeno sa šest mjeseci.

Uz „vrijeme svršetka”, u povijesti antikrista to su bile 1798. i 1799. godina. Francuska revolucija predmet je proročanstva; započela je 1789. i trajala deset godina, završivši 1799., u svoje određeno vrijeme, upravo kao što je 1798. bila određeno vrijeme. Zajedno one prepoznatljivo označuju smrtonosnu ranu zadanu Zvijeri, a također i ženu koja je sjedila na Zvijeri i vladala nad njom. Darije je bio kralj koji je porazio svojega neprijatelja poslavši svoju vojsku kroz „zid”, i on predstavlja Reagana, koji je porazio svojega neprijatelja rušenjem zida „željezne zavjese”. Kir predstavlja prvoga Busha, jer je Kir poznat kao Kir Veliki, a George Bush stariji jest Bush veći, dok je Bush posljednji Bush manji.

Jer ova dva kralja i dva datuma koja oni predstavljaju zapravo su jedan simbol. Jedan označava sedamdeset godina tijekom kojih će Babilon vladati. To sedamdesetogodišnje razdoblje doseglo je

svoje određeno vrijeme 538. pr. Kr. i predstavlja ga Darije. Dovršenje sužanjstva od sedamdeset godina doseglo je svoje određeno vrijeme 536. pr. Kr. i predstavlja ga Kir. Zajedno oni predstavljaju „vrijeme svršetka“, kada proročko svjetlo treba biti otpečaćeno. Godine 1798. prvi anđeo iz Otkrivenja četrnaest stigao je u „vrijeme svršetka“, a sestra White kaže da taj anđeo „nije bio nitko manji od Isusa Krista“.

Treće godine Kira, Mihael, knez Božjega naroda i arkandeo anđelima, sišao je stupiti u doticaj s Kirom i učvrstiti svjetlo koje će navesti Kira da izrekne prvi od triju proglašenja koji će Božjemu narodu omogućiti povratak u Jeruzalem te obnovu grada, Svetišta, ulica i zidina. To je djelo bilo predlika djela prvoga i drugoga anđela, koje je započelo u „vrijeme svršetka“ 1798. godine.

Silazak Mihaela u vrijeme svršetka, u dane Darija i Kira, predstavljao je dolazak prvoga anđela 1798. godine, a zajedno označuju dolazak istoga anđela u „vrijeme svršetka“ 1989. godine. Godina 1989. označila je početak razdoblja „vremena svršetka“, a bila je i određeno vrijeme. Određeno vrijeme označava završetak jednoga proročkog vremenskog razdoblja. Pobuna 1863. godine, kod prvoga „Kadeša“ za suvremeni duhovni Izrael, bila je početak razdoblja od sto dvadeset i šest godina koje je završilo u „određeno vrijeme“ 1989. godine. Sto dvadeset i šest jest desetina, ili jedna desetina, od tisuću dvjesto šezdeset, a na kraju tisuću dvjesto šezdeset godina, 1798. godine, pokret prvoga anđela stupio je u povijest. Na kraju sto dvadeset i šest godina, 1989. godine, pokret trećega anđela stupio je u povijest.

U prvome retku jedanaestoga poglavlja Daniela, Gabriel je pažljiv i precizan u svojoj identifikaciji da povijest koja je ondje prikazana započinje s Kirom, u vrijeme svršetka 1989. godine. Kir Veliki ondje predstavlja Busha starijega, za kojim će uslijediti tri kralja, a potom četvrti kralj koji će biti daleko bogatiji od svih njih. Tako je taj četvrti bogati kralj, koji podiže svu Grčku, šesti predsjednik od 1989. godine.

U događajima desetoga poglavlja Daniel je prikazan kako tuguje, a u svome iskustvu tugovanja biva promijenjen na Kristovu sliku dok promatra viđenje. Razdoblje tugovanja od dvadeset i jednoga dana predstavlja razdoblje smrti koje završava uskrsnućem. U desetome poglavlju Mihael silazi s neba, a u Judi 7, kada silazi, uskrišava Mojsija. U jedanaestome poglavlju Otkrivenja Mojsije (i Ilija) bivaju ubijeni te tri i pol simbolična dana leže mrtvi na ulici. Zatim Mojsije (zajedno s Ilijom) biva uskrišen „velikim glasom“.

I nakon tri i pol dana duh života od Boga uđe u njih, te stadoše na svoje noge; i velik strah obuze one koji ih gledahu. I začuše jak glas s neba koji im govoraše: Uzađite ovamo. I uzađoše na nebo u oblaku; i njihovi ih neprijatelji gledahu. Otkrivenje 11:11, 12.

„Veliki glas” koji uskrsava jest glas arkandela, a arkandeo je Mihael.

Jer će sam Gospodin sa zapovjednim poklikom, s glasom arkandela i s trubom Božjom sići s neba; i mrtvi u Kristu uskrsnut će najprije. 1 Solunjanima 4,16.

Povijest u kojoj su Mojsije i Ilija ubijeni i uskrišeni jest povijest pečaćenja sto četrdeset i četiri tisuće. Ta je povijest započela 11. rujna 2001. „prvim glasom” anđela iz Otkrivenja osamnaest, za koji sestra White utvrđuje da dolazi kada su velike zgrade New York Cityja bile oborene. „Drugi

glas” iz osamnaestog poglavlja Otkrivenja oglašava se pri uskoro dolazećem nedjeljnom zakonu, kada se Božje drugo stado poziva iz Babilona. To je ta povijest, povijest pečaćenja, u kojoj je Daniel prikazan kako se promatrajući viđenje „marah” mijenja u Kristov lik, pri čemu je to ženski izraz viđenja „mareh”. To je „uzročno” viđenje, koje „uzrokuje” da se promatrana slika reproducira u onima koji je promatraju.

Ta povijest pečaćenja i preobraženja Daniela u desetom poglavlju uključuje silazak Mihaela kada On uskrsava i preobražava one koje predstavljaju Mojsije, Ilija i Daniel. On izvršava uskrsnuće „jakim glasom” arkandela, pružajući tako treći „glas” usred prvoga i posljednjega glasa, koji su obojica isti, jer su obojica glas iz osamnaestoga poglavlja Otkrivenja. Srednji glas jest mjesto gdje je pobuna predstavljena, jer kada je Mihael uskrsnuo Mojsija, nije se prepirao sa Sotonom, premda je Sotona, začetnik pobune, bio ondje da prosvjeduje.

Ali arkandeo Mihael, kad se prepirao s đavlom i raspravljao o Mojsijevu tijelu, nije se usudio izreći protiv njega pogrdnu osudu, nego je rekao: Gospodin neka te ukori. Juda 7.

Početak vremena pečaćenja, koje je započelo 11. rujna 2001. i završava uskoro dolazećim nedjeljnim zakonom, obilježen je potpisom „Istine“, jer je usred toga razdoblja, u srpnju 2023., veliki glas arkandela započeo djelo uskrsavanja mrtvih u Kristu, koji odlučuju čuti Njegov srednji glas. Zapazite da 2023. dolazi dvadeset i dvije godine nakon 2001., a dvadeset i dva je desetina od dvjesto dvadeset, što je simbol veze između Božanstva i čovječstva, a također je i simbol obnove.

U srpnju 2023. moćni anđeo, koji nije nitko drugi doli Isus Krist, i koji je Istina, koji je također Mihael, i koji je Alfa i Omega, silazi s porukom u svojoj ruci. Knjižica u njegovoj ruci jest onaj dio Daniela koji je bio zapečaćen sve do posljednjih dana.

„U Otkrivenju se susreću i završavaju sve knjige Biblije. Ovdje je dopuna Danielove knjige. Jedna je proročanstvo; druga je otkrivenje. Knjiga koja je bila zapečaćena nije Otkrivenje, nego onaj dio Danielova proročanstva koji se odnosi na posljednje dane. Anđeo je zapovjedio: ‘A ti, Daniele, zatvori ove riječi i zapečati knjigu do vremena svršetka.’ Daniel 12:4.” Djela apostolska, 585.

Dio Danielova proročanstva koji se odnosi na posljednje dane jest jedanaesto poglavlje. To su posljednjih šest redaka jedanaestoga poglavlja, ali još određenije, to su povijesti sadržane u tome poglavlju koje se ponavljaju u tih posljednjih šest redaka.

„Nemamo vremena za gubljenje. Pred nama su teška vremena. Svijet je uzburkan duhom rata. Uskoro će se odigrati prizori nevolje o kojima se govori u proročanstvima. Proročanstvo iz jedanaestog poglavlja Daniela gotovo je doseglo svoje potpuno ispunjenje. Velik dio povijesti koja se odigrala kao ispunjenje toga proročanstva ponovit će se.“ Manuscript Releases, broj 13, 394.

Šesnaesti redak jedanaestog poglavlja Danielove knjige prikazuje povijest koja se ponavlja u četrdeset i prvom retku, jer u tome retku kralj sjevera stoji u slavnoj zemlji. Povijest iz šesnaestog retka prepoznaje vrijeme kada je rimski vojskovođa Pompej odveo Judu i Jeruzalem u sužanjstvo.

Ali onaj koji dolazi protiv njega činit će po svojoj volji, i nitko mu se neće moći oduprijeti; i stajat će u krasnoj zemlji, koja će po njegovoj ruci biti uništena. Daniel 11,16.

Namjeravam upotrijebiti ovaj redak kao uporište za naše razmatranje redaka koji prethode tomu retku, stoga ću najprije postaviti to razumijevanje. Namjeravamo pokazati da povijest koja slijedi nakon raspada kraljevstva Aleksandra Velikoga u trećem i četvrtom retku započinje 1989. godine te potom prepoznaje sadašnji ukrajinski rat, Putinovu pobjedu nad silama Zapada i Putinov kasniji poraz, što vodi u šesnaesti redak.

„Iako Egipat nije mogao opstati pred Antiohom, kraljem sjevera, Antioh nije mogao opstati pred Rimljanima, koji su sada došli protiv njega. Nijedno kraljevstvo više nije bilo sposobno oduprijeti se toj sili u usponu. Sirija je bila osvojena i pridodana Rimskom Carstvu kada je Pompej 65. pr. Kr. lišio Antioha Azijatskog njegovih posjeda i sveo Siriju na rimsku provinciju.

„Ista je sila također trebala stati u Svetoj zemlji i proždrijeti je. Rim je stupio u savez s Božjim narodom, Židovima, 161. pr. Kr., od kojega datuma zauzima istaknuto mjesto u proročkom kalendaru. Ipak, nad Judejom nije stekao vlast stvarnim osvajanje sve do 63. pr. Kr.; a zatim na sljedeći način.”

„Po povratku Pompeja iz njegova pohoda protiv Mitridata, kralja Ponta, dva su se suparnika, Hirkano i Aristobul, borila za judejsku krunu. Njihov je spor iznesen pred Pompeja, koji je ubrzo uvidio nepravdu Aristobulovih zahtjeva, ali je želio odgoditi odluku u toj stvari do nakon svoga dugo željenog pohoda u Arabiju, obećavši da će se tada vratiti i urediti njihove prilike onako kako bude izgledalo pravedno i prikladno. Aristobul, proniknuvši Pompejeve stvarne namjere, požurio je natrag u Judeju, naoružao svoje podanike i pripremio se za snažnu obranu, odlučan da, pod svaku cijenu, zadrži krunu za koju je predviđao da će biti dosuđena drugomu. Pompej je izbliza slijedio bjegunca. Kad se približio Jeruzalemu, Aristobul, počevši se kajati zbog svoga postupka, iziđe mu u susret i nastojao urediti stvari obećavajući potpunu pokornost i velike svote novca. Pompej, prihvativši tu ponudu, poslao Gabinija na čelu odreda vojnika da primi novac. Ali kad je taj poručnik-general stigao u Jeruzalem, našao je vrata zatvorena pred sobom te mu je s vrha zidina bilo rečeno da grad neće ostati pri sporazumu.“

„Pompej, ne dopustivši da na taj način bude nekažnjeno obmanut, okova Aristobula, kojega je zadržao uza se, i odmah sa svom svojom vojskom pođe na Jeruzalem. Aristobulove pristaše bijahu za obranu mjesta; Hirkanove, za otvaranje vrata. Kako su potonji bili u većini i prevladali, Pompeju bijaše omogućen slobodan ulaz u grad. Nato se Aristobulovi sljedbenici povukoše na goru Hrama, jednako čvrsto odlučni da obrane to mjesto kao što ga je Pompej bio odlučan pokoriti. Na kraju tri mjeseca u zidu bi načinjen prolom dostatan za juriš te mjesto bi osvojeno oštricom mača. U strašnom pokolju koji je uslijedio pobijeno je dvanaest tisuća osoba. Bio je to potresan prizor, primjećuje povjesničar, vidjeti svećenike, zauzete u to vrijeme božanskom službom, kako mirnom rukom i postojanom nakanom nastavljaju svoj uobičajeni posao, naizgled nesvjesni divljega meteža, premda su svuda oko njih njihovi prijatelji bili predavani klanju i premda se često njihova vlastita krv miješala s krvlju njihovih žrtava.“

„Nakon što je okončao rat, Pompej je srušio zidine Jeruzalema, prenio nekoliko gradova iz nadležnosti Judeje pod nadležnost Sirije i nametnuo danak Židovima. Tako je Jeruzalem prvi put osvajanjem bio stavljen u ruke one sile koja je trebala držati „slavnu zemlju” u svom željeznom stisku sve dok je ne bi posve proždrla.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 259, 260.

Ovu ćemo studiju nastaviti u sljedećem članku.

„Činjenicu da među Božjim narodom nema prijepora ni uznemirenosti ne treba smatrati konačnim dokazom da se oni čvrsto drže zdrave nauke. Postoji razlog za strah da možda ne razlikuju jasno istinu od zablude. Kada se proučavanjem Svetoga pisma ne pokreću nova pitanja, kada ne nastaje razlika u mišljenju koja će ljude navesti da sami pretražuju Bibliju kako bi se uvjerali da imaju istinu, bit će mnogih sada, kao i u stara vremena, koji će se držati predaje i klanjati se ne znajući čemu.”

Pokazano mi je da mnogi koji tvrde da poznaju sadašnju istinu ne znaju što vjeruju. Oni ne razumiju dokaze svoje vjere. Nemaju pravo shvaćanje djela za sadašnje vrijeme. Kada dođe vrijeme kušnje, ima ljudi koji sada propovijedaju drugima, a koji će, ispitujući stajališta kojih se drže, ustanoviti da za mnogo toga ne mogu dati nikakav zadovoljavajući razlog. Dok ne budu tako iskušani, nisu svjesni svojega velikog neznanja. A u crkvi ima i mnogih koji uzimaju zdravo za gotovo da razumiju što vjeruju; no dok ne nastane spor, ne poznaju vlastitu slabost. Kada budu odvojeni od onih iste vjere i prisiljeni stajati pojedinačno i sami kako bi objasnili svoje vjerovanje, iznenadit će se kad vide kako su nejasne njihove predodžbe o onome što su prihvatili kao istinu. Sigurno je da je među nama došlo do odstupanja od živoga Boga i okretanja ljudima, stavljanja ljudskoga na mjesto božanske mudrosti.

„Bog će probuditi svoj narod; ako druga sredstva zakažu, među njima će se pojaviti krivovjerja, koja će ih prosijati, odvajajući pljevu od pšenice. Gospodin poziva sve koji vjeruju njegovoj riječi da se probude iz sna. Dragocjeno je svjetlo došlo, prikladno za ovo vrijeme. To je biblijska istina koja pokazuje pogibli što su upravo pred nama. To bi nas svjetlo trebalo navesti na marljivo proučavanje Svetoga pisma i na najozbiljnije ispitivanje stavova koje zauzimamo. Bog želi da se svi vidovi i sva gledišta istine temeljito i ustrajno istraže, uz molitvu i post. Vjernici ne smiju počivati u pretpostavkama i nejasno određenim predodžbama o tome što sačinjava istinu. Njihova vjera mora biti čvrsto utemeljena na riječi Božjoj, tako da, kada dođe vrijeme kušnje i budu izvedeni pred vijeća da odgovaraju za svoju vjeru, mogu biti kadri dati odgovor za nadu koja je u njima, s blagošću i strahom.

„Poticite, potičite, potičite. Predmeti koje iznosimo svijetu moraju za nas biti živa stvarnost. Važno je da se, braneći doktrine koje smatramo temeljnim člancima vjere, nikada ne dopustimo služiti se argumentima koji nisu posve valjani. Takvi mogu poslužiti da ušutkaju protivnika, ali ne odaju čast istini. Trebamo iznositi valjane argumente koji ne će samo ušutkati naše protivnike, nego će izdržati i najbliže i najprodornije ispitivanje. Kod onih koji su se uvježbali kao polemičari postoji velika opasnost da se neće pošteno odnositi prema Božjoj riječi. Suočavajući se s protivnikom, naš ozbiljan napor treba biti da predmete iznosimo na takav način da probudimo uvjerenje u njegovu umu, a ne da nastojimo samo uliti pouzdanje vjerniku.“

„Kakav god bio čovjekov intelektualni napredak, neka ni za trenutak ne pomisli da nema potrebe za temeljitim i neprekidnim istraživanjem Svetoga pisma radi veće svjetlosti. Kao narod pozvani smo, svaki pojedinačno, biti proučavatelji proroštva. Moramo bdjeti s ozbiljnošću kako bismo razabrali svaku zraku svjetlosti koju će nam Bog iznijeti. Trebamo uhvatiti prve odsjaje istine; i molitvenim proučavanjem može se zadobiti jasnija svjetlost, koja se može iznijeti pred druge.

„Kad je Božji narod spokojan i zadovoljan svojom sadašnjom prosvjetljenošću, možemo biti sigurni da On neće imati naklonosti prema njemu. Njegova je volja da oni neprestano idu naprijed kako bi primali veću i sve veću svjetlost koja im svijetli. Sadašnje stanje crkve nije ugodno Bogu. Uvuklo se samopouzdanje koje ih je navelo da ne osjećaju potrebu za više istine i većom svjetlošću. Živimo u vremenu kada Sotona djeluje zdesna i slijeva, pred nama i iza nas; a ipak mi kao narod spavamo. Bog hoće da se čuje glas koji će probuditi Njegov narod na djelovanje.” Testimonies, volume 5, 707, 708.